

PRESENTACIÓ

En aquestes darreres setmanes, i per motius ben diferents, m'han demanat des de diverses institucions i empreses que fes memòria d'alguns moments del meu passat, i haver de fer l'exercici d'aturar-me per poder mirar serenament què hi havia darrere meu. És llavors quan han aparegut els records, l'enyorança, la tendresa, la felicitat, l'estima o l'orgull, un batibull de sentiments que han de conviure amb els seus antagònics, presents també en l'ahir, com són la por, el dolor, el rebuig, la crítica, la frustració o les males decisions. Tot plegat ben divers i contraposat però compartint en forma ben desigual el meu particular fil de la memòria.

Ara em demanen furgar i ordenar els meus anys d'adolescència i el pas que vaig fer per l'Insti" en aquell encantador i vell casalot de la plaça dels *Quartels*. I furgant i furgant apareixen les cares, escolto les veus i veig els moments que embolcallaren aquelles parets al llarg de 4 anys.

Aquella fou una etapa de noves experiències, de novetats constants carregades d'una eferlescència i moguda sense cap altre límit que aquella que marcava el teu propi cos. Dins del Narcís Oller molts ens férem grans, rodejats d'un professorat que traspuava, a dosis sovint força desiguals i oposades, proximitat i senzillesa en les maneres de fer i pensar, acompanyant-nos en aquesta aventura que suposa créixer.

M'han calgut vora 30 anys per entendre què volia dir tot això i la importància que té aquesta etapa vital en la vida de les persones. Llavors només veia els companys i els amics, aquells que portaven la petita dosi dels coneixements buscats per tots, els que s'acompanyaven d'un xic de valentia i molt poc seny per dirigir l'aventura de la resta del grup. Si ara pogués tornar endarrere faria moltes més malifetes, ho admeto.

No sé si estic ordenant massa els records que voldria compartir, però ara mateix la successió d'imatges al meu cervell no té aturador.

Em veig campant pel carrer de la Cort menjant l'entrepà amb els amics o comprant, de tant en tant, laminadures i patates a la Xurreria Bel o alguna coca amb xocolata a La Barcelonesa. Però també em veig dins de l'aula, mentre intentava

compaginar la classe del mai prou valorat professorat amb les ganes incontrolables de poder fer quelcom diferent amb els amics.

És sens dubte el moment on fas els amics, els grans amics, aquells que ja d'adult pots estar sense veure uns quants mesos i que en retrobar-te segueixes la conversa començada el dia anterior: fou fantàstic i és fantàstic. El millor en el terreny personal.

Veig que no estic ordenant gens els records que us volia explicar, però el meu cap bull. I la cosa no s'acaba aquí.

Ara em miro, m'observo i m'analitzo (una mica), i em veig a l'aula de l'escola on treballa intentant portar una classe de Ciències Socials en un curs de secundària de la millor manera possible, amb el meu particular estil i intentant fer entendre als alumnes que aquests anys que ara passen dins les aules i entre pupitres, treballs i exàmens marcaran en bona part el camí que prendran en els dies que han de venir. De fet, jo ara sóc professor d'històries i llengües diverses (un bon batibull, creieu-me!) perquè un dia algú em devia haver explicat i mostrat alguna vellúria que em devia sorprendre. I estic segur que devia ser així, si no no m'explico que amb 16 o 17 anys aprofités l'oportunitat que em donava la realització del Treball de Recerca (TREC per als profans en el tema) per plantejar-me la meva primera recerca històrica amb cara i ulls.

Fou llavors que vaig començar a passejar-me pels arxius i biblioteques vallenques a la recerca d'explicacions que m'aclarissin què havia passat amb el patrimoni religiós de la ciutat a l'estiu del 36. I fou amb aquesta excusa que vaig començar a llaurar-me el futur.

Em veig a l'Arxiu Municipal intentant trobar una bona imatge o a l'Arxiu Comarcal a la recerca d'algun document oficial del moment. Em veig parlant amb les germanes Moncunill, en Pau Nuet, el senyor Galimany, la Pepita Bofarull, la Montserrat Mercadé o l'Alfred Barberà, mentre intento entendre què van viure i com ho van viure (quina paciència!, pobra gent). Em veig a la Biblioteca Popular demanant les *Cultures* per pentinar-les de dalt a baix, i també em veig a l'IEV (la meva primera vegada) demanant amablement a una simpàtica noia morena si podia remenar el fons de la institució, o pujant Caputxins amunt en direcció al Museu a la cerca d'un tal París, que m'havien dit que em podria ajudar.

Tot plegat és ben curiós: el tal París, anys després, em donà la meva primera feina (mil gràcies per l'oportunitat, de debò!); als del Comarcal, la segona (gràcies per la curta, però intensa experiència), i els de l'IEV em seguiren deixant entrar fins al punt de donar-me un càrrec en la Junta Permanent i la possibilitat de dirigir la revista que ara teniu entre les mans (sempre agraït per tot allò creat i compartit).

Però tornem al Narcís, que ja veieu que quan ens posem a recordar se'ns genera un batibull de fotografies i sensacions dins la ment a voltes desendreçat i de vegades sense aturador possible.

Una darrera sensació per acabar: després d'acabar l'Institut l'estiu de 2000 i de 4 anys de llicenciatura a Tarragona, 2 de màster a Barcelona, 5 de treball al Museu

de Valls i l a l'Arxiu Comarcal de l'Alt Camp (tot plegat encavalcat en diferents etapes), vaig tornar a tenir exactament les mateixes sensacions que vaig notar el primer dia en entrar per les portes de l'Institut. Fou el setembre de 2009, en entrar per primer cop com a professor en una aula de 2n d'ESO de l'escola on ara treballo. Aquella olor de llibres nous barrejada amb la fusta dels pupitres, la cridòria i jocs dels alumnes, les mans tacades de guix i l'ensordidora sirena marcant-nos les hores em transportava a la meua adolescència. Tornava a reviure el mateix, però ara no em trobava darrere del pupitre assegut i prenent apunts: ara era davant de l'aula, explicant l'arribada dels musulmans a la Península Ibèrica mentre mirava com eren altres els que prenién apunts. Ja veieu que fa uns quants anys que per a mi el món s'ha capgirat.

Aquest QdV vol ser un homenatge a tota aquella època on es barrejaven professors, alumnes, secretàries, pares, netejadores i d'altres personatges sota el mateix sostre d'aquell encantador i vell casalot de la plaça dels *Quartels*, però també al present del centre educatiu amb la gent que en forma part. Fos on fos, com apunta en el seu escrit l'Agnès Padró: "[...] els edificis no són una altra cosa que embolcalls, som les persones que omplim els espais que ens deixen les parets les que els donem vida, i la memòria fa que els records segueixin dempeus malgrat el pas dels anys."

Felicitats a tots per allò viscut i compartit al llarg de 60 anys.

Àngel Gasol Señorón
 Director de *Quaderns de Vilaniu*